

ΕΦΗΒΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΥ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΠΕ02
ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΝΤΛΙΡΑ ΠΕ20

Ηλιος και Μεταλλογία

ΑΝΝΑ ΠΑΠΑΣΤΑΘΗ ΔΗΜΗΤΡΑ ΜΠΑΣΙΟΥ ΑΝΝΑ ΠΟΛΛΑΤΟΥ ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΛΟΥΠΟΥ

Α Κεφάλαιο

Το ημερολόγιο δείχνει 30 Ιουνίου.

- Ουφ! Επιτέλους τελείωσα!... Έκλεισα το φερμουάρ της βαλίτσας και την κατέβασα στον κάτω όροφο, ακουμπώντας τη δίπλα στην εξώπορτα.
 - Ηλέκτρα, γλυκό μου, έλα λίγο στην κουζίνα που σε θέλω!
 - Τώρα, έρχομαι μαμά. Μπαίνοντας στην κουζίνα μια περίεργη μυρωδιά κατάκλεισε το χώρο.
 - Μαμά, τι μυρίζει έτσι;
- Φτιάχνω γλυκό τριαντάφυλλο για το θείο Μίλτο, είπε η μαμά.
- Καλά, αλλά τι με ήθελες;
 - Τελείωσες τη βαλίτσα σου;
 - Ναι, την άφησα στο χολ.
 - Εντάξει πήγαινε να κοιμηθείς γιατί αύριο μας περιμένει μεγάλο ταξίδι.
 - Καληνύχτα μαμά.
 - Όνειρα γλυκά μωρό μου.

Ξημέρωσε η επόμενη μέρα κι εγώ ανυπομονούσα για το ταξίδι.

Μόλις φτάσαμε στο λιμάνι, μπήκαμε στο πλοίο και λαχταρούσα την ώρα που θα αντίκριζα το πανέμορφο Κυκλαδονήσι της Σαντορίνης. Τις σκέψεις μου διέκοψε η δυνατή μουσική, που προερχόταν από τα ακουστικά του έγχρωμου μωδού αγοριού, που καθόταν μερικές θέσεις μακριά. Φορούσε ένα λευκό φανελάκι που ήταν εφαρμοστό πάνω στο στέρνο του, ένα σκούφο φαρδύ, τζιν παντελόνι με χοντροκομμένα σκούρα αθλητικά παπούτσια. Πήρα τα μάτια μου από το ντύσιμό του για να εστιάσω στο πρόσωπό του. Ξάφνου το αγόρι γύρισε και με κοίταξε.

Αν δεν μου είχε κάνει τόσο εντύπωση το σκουλαρίκι στο αριστερό του φρύδι, δε νομίζω πως θα είχα καταφέρει να ξεκολλήσω τα μάτια μου από τα δικά του. Μπορεί να μην είχαν κάτι το ιδιαίτερο, ήτανε δύο απλά και όμορφα σοκολατί μάτια, όμως για πρώτη φορά στη ζωή μου ένα βλέμμα ήταν αρκετό για να νιώσω οικεία με έναν άγνωστο.

- Ηλέκτρα αυτή είναι η Καλντέρα της Σαντορίνης, δεν είναι πολύ εντυπωσιακή; ακούστηκε η φωνή του πατέρα μου από τη διπλανή θέση, επαναφέροντάς με στην πραγματικότητα. Και όντως ήταν πολύ εντυπωσιακή, αλλά η σκέψη μου είχε κολλήσει στο συναίσθημα που δημιουργούσαν τα δύο πιο εκφραστικά μάτια που είχα δει ποτέ μου.

B Κεφάλαιο

Η υπόλοιπη ώρα μέχρι να δέσει το πλοίο στο λιμάνι, πέρασε πολύ γρήγορα. Συλλογίζομουν πώς θα ήταν η διαμονή μου στο νησί. Άραγε θα γνώριζα αυτό το τόσο ωραίο αγόρι; Θα περνούσα καλά τις μέρες των διακοπών; Θα έβρισκα παρέα; Με αυτές τις σκέψεις κατέβηκα μαζί με την μαμά μου από το πλοίο και κατευθυνθήκαμε προς το σημείο που μας περίμενε ο μπαμπάς με το αυτοκίνητο . Στη διαδρομή προς το ξενοδοχείο, δεν χόρταινα να βλέπω τα μικρά, άσπρα , κυκλαδίτικα σπιτάκια ,τα οποία «έλαμπαν» πάνω στην μαύρη γη της Σαντορίνης .

Αφού φτάσαμε στο ξενοδοχείο, ανεβήκαμε στο δωμάτιο μας . Βγήκα στο μπαλκόνι. Η θέα μου έκοβε την ανάσα! Τι εντυπωσιακό νησί! Μετά από λίγο ταχτοποιήσαμε τα πράγματά μας , φορέσαμε τα μαγιό και κατευθυνθήκαμε προς την πισίνα του ξενοδοχείου.

Κολυμπούσα για αρκετή ώρα μέχρι που κοίταξα το αδιάβροχο ρολόι μου και συνειδητοποίησα ότι έπρεπε να ετοιμαστώ, γιατί μας είχε καλέσει ο θεός μου στην ταβέρνα του για φαγητό .

Μία ώρα αργότερα ήμασταν όλοι μαζεμένοι γύρω από το τραπέζι. Αισθάνθηκα τόσο όμορφα γιατί επικρατούσε ένα πολύ ευχάριστο κλίμα. Όμως καθώς το βλέμμα μου τριγυρνούσε μέσα στο μαγαζί αντίκρισα ξανά το μελαχρινό αγόρι του πλοίου. Τον κοίταξα και με κοίταξε για λίγα λεπτά. Αισθάνθηκα μια παράξενη και ανεξήγητη έλξη για εκείνον. Πλησίαζε προς το τραπέζι μας για να πάρει παραγγελία. Ήρθε και στάθηκε κοντά μου. Η καρδιά μου πήγαινε να σπάσει, η σκέψη μου είχε κυριευτεί από την ιδιαίτερη μορφή του. Νομίζω πως έχει αρχίσει να μου αρέσει.

Γ Κεφάλαιο

Είχανε περάσει δύο ολόκληρες εβδομάδες. Συγκεκριμένα οι ωραιότερες εβδομάδες της ζωής μου.

Αρχίσαμε να βγαίνουμε με τον Μάικ. Κάθε ώρα, κάθε λεπτό μαζί του ήταν μοναδικό. Μου χάρισε απίστευτες στιγμές γέλιου, χαράς, αγάπης και έρωτα. Από το πρωί που ξυπνούσα, ανυπομονούσα να έρθει το απόγευμα για να τον συναντήσω, να τον φιλήσω και να χωθώ μέσα στην αγκαλιά του.

Θυμάμαι... ήταν έντεκα Ιουλίου όταν συναντηθήκαμε σε μια παραλία, καθήσαμε στην αμμουδιά και χαζεύαμε το φεγγάρι. Μπήκα μαζί του στη θάλασσα και απολαύσαμε βραδινό μπάνιο, ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. Φοβόμουν μήπως οι γονείς μου ανακαλύψουν ότι έλειπα, ότι είχα φύγει κρυφά από το σπίτι και τελείωνε άδοξα αυτή η υπέροχη νύχτα.

Το πρωί ξύπνησα με μια ευχάριστη διάθεση και αποφάσισα να πάω για περίπατο στα σοκάκια του νησιού μαζί με τον αγαπημένο μου θείο Μίλτο. Στην βόλτα μας του μίλησα για τον Μάικ κι εκείνος με άκουγε προσεκτικά χωρίς να με κρίνει αρνητικά. Αμέσως αισθάνθηκα μια μεγάλη ανακούφιση που επιτέλους εξομολογήθηκα αυτό που τόσες μέρες μου τρυπούσε το μυαλό. Καθήσαμε σε μια καφετέρια να πιούμε έναν καφέ και συναντήσαμε τον Μάικ. Αισθάνθηκα ότι μπορώ να τον κοιτάζω με τις ώρες, χωρίς να φοβάμαι ότι κάποιος μπορεί να με ανακαλύψει. Τα μάτια μας μιλούσαν προσπαθώντας να εκφράσουν χίλιες λέξεις. Ο θεός μου κατάλαβε τα συναισθήματά μου γι' αυτόν και μου υποσχέθηκε ότι δεν θα αποκαλύψει τίποτα στους γονείς μου και πως θα με βοηθήσει καλύπτοντάς με στα μυστικά ραντεβού.

Μια εβδομάδα αργότερα είχα αρχίσει να τον θέλω όλο και περισσότερο. Κάθε φορά που συναντιόμασταν ένιωθα ότι μ' αυτόν τον άνθρωπο μπορούσα να είμαι ο εαυτός μου. Μπορούσα να απολαύσω την κάθε στιγμή. Επικοινωνούσαν τα μάτια μας.

Καθόμασταν σ' ένα πεζούλι και αγναντεύαμε το ηλιοβασίλεμα καθώς ο ήλιος έμπαινε μέσα στη θάλασσα και δημιουργούνταν διάφορες αποχρώσεις του κόκκινου, του χρώματος του έρωτα. Τότε ο Μάικ έσκυψε από πάνω μου και με φίλησε. Είχα χάσει την αίσθηση του χρόνου, του τόπου, του εαυτού μου, δεν υπήρχε κανένας άλλος γύρω μας. Υπήρχαμε μόνο εμείς οι δύο σ' έναν κόσμο χωρίς ελπίδα. Σταμάτησε να με

A.Δ.A.M.

φιλάει, σηκώθηκε όρθιος, με τράβηξε από το χέρι και προχωρήσαμε στην άμμο. Με ξάπλωσε κάτω και άρχισε να με χαϊδεύει απαλά με το χέρι του. Το στόμα του έκανε το γύρο του σώματός μου. Τον αγκάλιασα σφιχτά και άρχισα να τον φιλάω με πάθος δείχνοντας του ότι αισθάνομαι κάθε ερωτικό του κάλεσμα. Ήμουν ανάσκελα και φιλούσε το λαιμό μου χαϊδεύοντάς με στα μαλλιά . Μια στιγμή με κοίταξε στα μάτια και μου ψιθύρισε στ' αυτί «σ' αγαπώ πολύ Ηλέκτρα!» και τότε του απάντησα «κι εγώ μωρό μου!» Ομολογώ πως αυτές οι στιγμές που βιώναμε οι δυο μας δεν ήθελα να τελειώσουν ποτέ. Ήταν ότι πιο όμορφο έχω ζήσει όλον αυτόν τον καιρό.

Όταν τελείωσε αυτή η υπέροχη ρομαντική βραδιά έσκυψε και ακούμπησε το κεφάλι του στο στήθος μου για να ακούσει το παλμό της καρδιάς μου. Χτυπούσε μόνο για εκείνον!

Δ Κεφάλαιο

Μετά από εκείνη τη νύχτα, η ζωή μου δεν ήταν πια η ίδια. Δεν πίστευα ποτέ ότι κάποτε θα μπορούσα να νιώσω ευτυχισμένη. Αυτό που ζούσα με τον Μάικ φαινόταν σαν ψέμα. Εάν μου έλεγαν πριν πέντε χρόνια, όταν η μόνη μου ασχολία ήταν να διαβάζω για να ικανοποιώ τους γονείς μου και ο μόνος μου στόχος ήταν να μπω στη φιλοσοφική Αθηνών, ότι κάποτε θα ένιωθα αυτό το συναίσθημα που περιέγραφαν στις ταινίες, τόσο απλά και χωρίς καθόλου προσπάθεια, δεν θα το πίστευα. Αυτά τα σκεφτόμουν, καθώς προχωρούσα στο δρόμο πηγαίνοντας στην παραλία να συναντήσω τον Μάικ.

Όπως μου συνέβαινε πάντα, όταν τον αντίκριζα, ένιωθα αυτό το πρωτόγνωρο για μένα συναίσθημα, που δεν μπορούσα να προσδιορίσω. Το μόνο που ήξερα ήταν ότι μου άρεσε πάρα πολύ και ευχόμουν να συνεχίσω να το ζω, ακόμα και για πάντα αν ήταν δυνατό.

Ο Μάικ με τράβηξε στην αγκαλιά του, με έσφιξε με τα μπράτσα του και με φίλησε με το ίδιο πάθος, όπως κάθε φορά.

- Μωρό μου.
- Μου έλεγες Ηλεκτράκι μου, είπε με την αξιολάτρευτη ελληνοαμερικανική προφορά του.
- Κι έμενα αγάπη μου, ήθελα να σου μιλήσω.
- Πες μου, τι συνέβη, μάτια μου;
- Θέλω να σου ζητήσω μια σχετικά μεγάλη χάρη
- Ό,τι θες μωρό μου
- Θέλω να έρθεις στο σπίτι μου να γνωρίσεις τους γονείς μου, είπα διστακτικά. Δεν μου απάντησε και γύρισα να τον κοιτάξω, διακρίνοντας μία έκφραση έκπληξης και ανησυχίας στο πρόσωπό του. Τον άφησα να το σκεφτεί χωρίς να μιλήσω, ώσπου ένα λεπτό αργότερα γύρισε χαμογελώντας και ου είπε:
- Ευχαριστώ, αγάπη μου, μ' ένα λαμπερό χαμόγελο.

Συνεχίσαμε τη βόλτα μας, αναζητώντας για την ημέρα και την ώρα της κρίσιμης συνάντησης.

- Την Τετάρτη στις οκτώ το απόγευμα είναι καλά; Ρώτησα τον Μάικ.
- Εντάξει, Ηλέκτρα την Τετάρτη θα έρθω στο σπίτι σου.
- Ωραία! Θα σε περιμένω, αλλά μην αργήσεις πολύ γιατί ο πατέρας μου έχει ένα θέμα με την τυπικότητα.

Πήγα στο σπίτι και ανυπομονούσα για την πολυπόθητη εκείνη ημέρα. Ανησυχούσα μήπως κάτι πήγαινε στραβά και έληγε έτσι απρόσμενα αυτή η σχέση. Δυστυχώς για μένα με το που μπήκα μέσα στο σπίτι αντιλήφθηκα πως η ατμόσφαιρα ήταν κάτι παραπάνω από ηλεκτρισμένη. Ο πατέρας μου στεκόταν συνοφρυωμένος και με σταυρωμένα τα χέρια στο στήθος μπροστά από τη κεντρική σκάλα, ενώ η μαμά βρισκόταν λίγο πίσω του με μια μαρτυρική έκφραση.

- Ηλέκτρα τι είναι αυτά τα αίσχη που μάθαμε σήμερα; Φώναξε ο πατέρας μου.
- Ποια αίσχη; Τι λες, δεν καταλαβαίνω! Είπα αν και στην πραγματικότητα απλώς φοβόμουν να καταλάβω.
- Μην μου κάνεις εμένα την ανήξερη! Τι δηλαδή, ξέρεις να τα κάνεις αλλά δεν έχεις τα κότσια να τα παραδεχτείς; Εγώ ξέρω πως αν ντρέπεσαι για κάτι, απλούστατα δεν το κάνεις! ,ούρλιαξε.
- Σε πληροφορώ πως δεν ντρέπομαι για τίποτα! ,είπα με περισσότερη αυτοπεποίθηση απ' όση είχα.
- Θα έπρεπε όμως!
- Όχι! Δεν έχω κάνει τίποτα ξεδιάντροπο ή λάθος. Ερωτεύτηκα! Θέλω να ελπίζω πως ξέρεις τι σημαίνει! Φώναξα με λυγμούς.
- Πως τολμάς αναιδέστατη; Ήθελα να 'ξερα πως μπορείς να με κοιτάς στα μάτια και να μου λες αυτά τα πράγματα!
- Μπορώ γιατί έχω δίκιο! Είμαι σχεδόν ενήλικη πλέον, δεν έχω το δικαίωμα για μια σχέση; Εσείς δηλαδή πότε παντρευτήκατε με τη μαμά; Στα είκοσι σας αν δεν κάνω λάθος! ,τσίριξα.
- Α ωραία! Θα τον παντρευτούμε κιόλας τον μαύρο!
- Τι; Ωστε αυτό είναι το πρόβλημά σου! Ότι είναι έγχρωμος!, είπα εξοργισμένη.
- Ότι είναι αλήτης!
- Δεν τον ξέρεις!, κοίταξα τη μαμά μου ικετευτικά περιμένοντας να πει κάτι αλλά εκείνη αρκέστηκε στο να κλαίει σιωπηλά. Βρόντηξα την πόρτα πίσω μου, όμως πριν φύγω ο πατέρας μου τσίριξε ``Α δεν σου είπα! Αύριο φεύγουμε!``.

A.Δ.A.M.

Περιπλανιόμουν στο νησί προσπαθώντας να συνειδητοποιήσω τι είχε συμβεί. Πήγα στην ταβέρνα να βρω τον Μάικ. Με το που τον είδα έπεσα στην αγκαλιά του κλαίγοντας και ψιθύρισα στο αυτί του "Σ' αγαπώ! Ότι και αν γίνει μην το ξεχάσεις αυτό!". Του διηγήθηκα το συμβάν και του είπα πως ένιωθα αλλά σε καμία περίπτωση δεν άντεχα να πω τη λέξη "αντίο". Η νύχτα που περάσαμε μαζί, ήταν ο αποχαιρετισμός μας.

Ε Κεφάλαιο

Είχε περάσει ένας ολόκληρος χρόνος που δεν τον είχα δει .Ένιωθα πως ο κόσμος μου είχε καταστραφεί .Αναρωτιόμουν πώς περνούσε μακριά μου .Με σκεφτόταν ή με είχε ξεχάσει;

Όμως είχε βγει και ένα καλό απ' αυτήν την ιστορία .Αποφάσισα να ασχοληθώ με τα μαθήματα μου για να μπορέσω να ξεχάσω τον Μάικ και μία μέρα να φύγω από το σπίτι μου για να αφιερωθώ στις σπουδές μου .Βέβαια πάντα ελπίζω σε μία επόμενη συνάντηση.

Οι γονείς μου όταν κατάλαβαν το λάθος τους προσπάθησαν να με βοηθήσουν αφού ένιωθαν υπεύθυνοι για την στενοχώρια μου. Όμως εγώ δεν δεχόμουν να τους μιλήσω καθώς τους θεωρούσα απέναντί μου. Μόνο η φίλη μου η Ανδριάννα ερχόταν συχνά στο σπίτι ,βγαίναμε βόλτες και μιλούσαμε. Ήταν πάντα δίπλα μου και με στήριζε. Για αυτό και στάθηκα πιο εύκολα στα πόδια μου.

Τελικά κατάφερα να περάσω στο πανεπιστήμιο στη σχολή που ήθελα .Αποφάσισα να μείνω στην εστία του πανεπιστημίου χωρίς την πίεση και την παρουσία των γονιών μου. Πρώτη φορά ένιωθα τόσο ελεύθερη και ανεξάρτητη. Παρ' όλα αυτά συνέχιζα να σκέφτομαι τον Μάικ.

Στο απέναντι δωμάτιο από το δικό μου είχε έρθει ο Άγγελος , ένα πολύ ευγενικό και γοητευτικό αγόρι. Μαζί περάσαμε πάρα πολλές ώρες και ταίριαζαν οι χαρακτήρες μας. Από το πρωί μέχρι το βράδυ ήμασταν μαζί. Φαινόταν ότι είχε αρχίσει να αναπτύσσεται μια δυνατή φιλία.

Μετά από τρεις μήνες με επισκέφθηκαν οι γονείς μου. Μία πραγματικά απρόσμενη επίσκεψη. Ήθελαν να μου κάνουν ένα δώρο για την επιτυχία μου στο πανεπιστήμιο ,μου έφεραν ένα αεροπορικό εισιτήριο για την Αμερική. Ξαφνιάστηκα και είπα:

- Τι είναι αυτό μητέρα;
- Γιατί εκπλήσσεσαι Ηλέκτρα;
- Μα λέει ότι είναι για Αμερική.
- Ξέρουμε Ηλέκτρα μου πόσο πολύ σε πονέσαμε, που σε πήραμε μακριά από τον Μάικ και αποφασίσαμε να σου προσφέρουμε την ευκαιρία να πας να τον βρεις.
- Αχ μαμά, σας ευχαριστώ πάρα πολύ! Είναι το καλύτερο δώρο που μου έχουν κάνει.
- Όταν αποφασίσεις να γυρίσεις πάρε με τηλέφωνο για να κλείσω ένα εισιτήριο και για τον Μάικ.

A.A.A.M.

- Δεν πιστεύω να ετοιμάζεις τίποτα;
- Γιατί το λες αυτό παιδί μου;
- Μέχρι πριν από λίγο καιρό ούτε να ακούσετε δεν θέλατε για αυτόν!
- Αγάπη μου ήμαστε άνθρωποι και κάνουμε σκληρά λάθη κάποιες φορές. Και πραγματικά μετανιώνουμε πολύ για τις πράξεις μας.

Μια εβδομάδα μετά ετοιμαζόμουν πυρετωδώς για το μακρινό μου ταξίδι. Ανυπομονούσα να τον αντικρίσω ξανά και να τον γεμίσω με φιλία. Από την άλλη αναρωτιόμουν αν είχε ξαναφτιάξει τη ζωή του και δίσταζα να τον βρω αλλά σκέφτηκα ότι η ζωή είναι μια τρέλα και αξίζει να ρισκάρεις. Η απογοήτευση είναι μέρος της.

Έφτασα στο αεροδρόμιο μαζί με τους γονείς μου, με τις βαλίτσες στο χέρι. Τους αποχαιρέτησα και επιβιβάστηκα στο αεροπλάνο. Μόλις απογειωθήκαμε, συλλογίστηκα τη ζωή που άφηνα πίσω μου και τη νέα άγνωστη αρχή που ξεκινούσε με αυτή την πτήση.

ΣΤ Κεφάλαιο

Επιτέλους το αεροπλάνο προσγειώθηκε. Το ταξίδι ήταν εξαντλητικό και έψαχνα απεγνωσμένα ένα ξενοδοχείο να ξεκουραστώ. Μπήκα στο πρώτο που βρήκα στο δρόμο μου, κατευθύνθηκα προς τη ρεσεψιόν, ζήτησα να δω ένα δωμάτιο για να αποφασίσω αν τελικά θα μείνω. Ο υπάλληλος της ρεσεψιόν φώναξε ένα από τα στελέχη του ξενοδοχείου για να με οδηγήσει σ' ένα δωμάτιο. Μόλις τον είδα να περνάει από μπροστά μου δεν πίστευα στα μάτια μου, ήταν ίδιος με τον Μάικ μου.

- Έρχομαι σε μισό λεπτό, ακούστηκε μια φωνή από το δωμάτιο.
- Βεβαίως περιμένω.
- Πείτε μου λοιπόν δεσποινίς μου, πώς μπορώ να σας εξυπηρετήσω; είπε καθώς ερχόταν.
- Αχ, θεέ μου Μάικ! Τι κάνεις εδώ ;
- Ηλέκτρα μωρό μου! απάντησε ο Μάικ με φανερό ενθουσιασμό.
Δεν πρόλαβε να τελειώσει την πρότασή του και η Ηλέκτρα έπεσε μέσα στην αγκαλιά του με μάτια γεμάτα δάκρυα χαράς.
- Μωρό μου μωρό μου! τι κάνεις εδώ; Κατάφερε να ψελλίσει η Ηλέκτρα το αυτί του Μάικ.
- Εγώ δουλεύω εδώ. Εσύ πως ήρθες μέχρι την Αμερική;
- Αποφάσισα να σε βρω γιατί δεν μπορώ να ζήσω μακριά σου.
- Θα μείνεις στο σπίτι μου Ηλέκτρα. Είπε ικανοποιημένος ο Μάικ.

Αναχωρήσαμε μαζί για ένα εστιατόριο. Μετά το δείπνο πήγαμε μια βόλτα στην νυχτερινή Νέα Υόρκη. Μπορούσα να τον αγκαλιάζω και να τον φιλάω χωρίς να νιώθω ενοχές, ένιωθα τόσο ανάλαφρη και συνάμα πιο ασφαλής από ποτέ. Το γνώριμο άγγιγμά του με μεθούσε και τα χείλη του, πιο απαλά από ποτέ, ακουμπούσαν τα δικά μου.

Κατά τη διάρκεια της βόλτας μας, μου αποκάλυψε για τα γράμματα, που μου έστελνε τόσο καιρό χωρίς να λαμβάνει απάντηση, νομίζοντας ότι τον είχα ξεχάσει τελείως. Εγώ έκπληκτη, τον πληροφορήσα ότι δεν τα είχα λάβει ποτέ και θύμωσα με αυτή την κίνηση των γονιών μου.

Κατευθυνθήκαμε προς το σπίτι του, και με οδήγησε αμέσως στο δωμάτιό του. Εκεί περάσαμε μια ακόμη πιο έντονη βραδιά χωμένοι ο ένας στην αγκαλιά του άλλου απολαμβάνοντας στιγμές που είχαμε χάσει ένα χρόνο τώρα

Μετά από έξι μήνες στην Νέα Υόρκη, η ζωή συνεχιζόταν σε κανονικούς ρυθμούς. Ο Μάικ και εγώ είχαμε βγει για να γιορτάσουμε την επέτειο της σχέσης μας.

Εκείνο το βράδυ με πήγε σε ένα πανάκριβο εστιατόριο και μου αποκάλυψε ότι το είχε κλείσει μόνο για εμάς τους δύο. Εμείς μιλούσαμε υπό τον ήχο της μουσικής του Φρανκ Σινάτρα. Τα φώτα έκλεισαν και τα κεριά τρεμόπαιζαν από την ανάσα μας. Τότε ο Μάικ με πλησίασε, έσκυψε στα γόνατά μου και μου είπε:

- Ηλέκτρα, είσαι όλος μου ο κόσμος, το άλλο μου μισό. Θέλω να μοιραστώ την υπόλοιπη ζωή μου με εσένα. Δέχεσαι να γίνεις γυναίκα μου;
- Εννοείτε, μωρό μου. Για εμένα είσαι ο ήλιος μου, η μελαγχολία μου, όλος μου ο κόσμος.

Είκοσι χρόνια μετά.....

- Αχ μαμά, τι υπέροχη ιστορία είναι αυτή που μου διηγήθηκες; της αποκρίθηκε η δεκαπεντάχρονη κόρη της Ηλέκτρας, η Αγάπη.
- Αυτή Αγάπη μου είναι η ιστορία ενός έρωτα που θα κρατήσει για πάντα. Η ιστορία του ονόματος σου! είπε η Ηλέκτρα πίνοντας, ευτυχισμένη, μια γουλιά από τον καφέ, που της είχε φτιάξει ο αγαπημένος της Μάικ.
- Α!! χρόνια πολλά μαμά, να είστε πάντα ευτυχισμένοι και τόσο αγαπημένοι!

ΑΜΑΖΟΝΕΣ

ΘΑΝΟΣ ΛΙΑΓΚΗΣ

ΚΑΤΙΑΝΝΑ ΓΕΣΙΛΓΚΙΟΖΛΟΥ

ΚΟΣΜΑΣ ΜΑΝΙΑΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΝΑΦΑΚΗΣ

A.M.Z.N

Έρωτα γύρνα πίσω

Έφυγες και όλα μοιάζουν

Όνειρο κακό

Σε έχω στην καρδιά μου

Σαν ένα φυλαχτό

Δίπλα σου όλα μοιάζουν

Όνειρο γλυκό

*Τη ζωή χωρίς εσένα
Δεν μπορώ να φανταστώ
Γύρνα πίσω σε παρακαλώ*

Γιατί πολύ σε αγαπώ

Άμα δεν θέλεις

Να γυρίσεις σε μένα

Τότε θα μάθω

Να ζω χωρίς εσένα.

A.M.Z.N

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΣΟΥ

Στα μονοπάτια της καρδιάς σου,

Και στο λιμάνι της ψυχής σου,

Βρήκα τον έρωτα,

Που χρόνια αναζητούσα,

Ο ουρανός μου είσαι εσύ,

Και το φεγγάρι,

Και ότι ποιο όμορφο,

Υπάρχει στη ζωή.

A.M.Z.N

ΣΕ ΑΓΑΠΩ

Δεν αντέχω μακριά σου,

Ούτε στιγμή,

Δεν αντέχω μακριά από,

την δικιά σου αναπνοή,

Θέλω να είσαι μαζί μου,

Οποιαδήποτε στιγμή,

Θέλω να είσαι μαζί μου,

Για μια ολόκληρη ζωή

A.M.Z.N

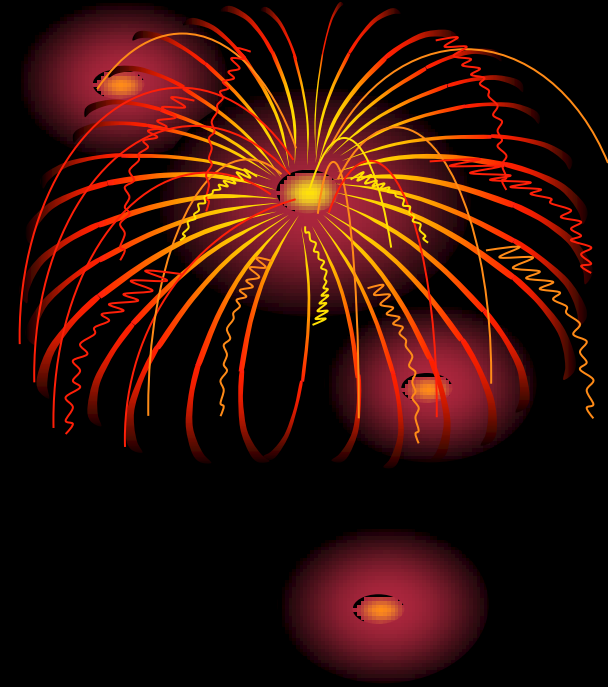
ΤΙ ΕΣΤΙ ΕΡΩΣ

*Έρως εστί ένα γλυκό παιδί,
Με φτερά στους ώμους,
Που κυκλοφορεί,
Ανέμελο στους δρόμους,
Πετάει βελάκια,
Και μας πετυχαίνει όλους,
Τα βάζει με τη λογική,
Σου αλλάζει τη ζωή,
Έτσι χάνεσαι στο έρωτα,
Τη σιωπή.*

ΕΣΥ !

*Είσαι το όνειρο μου,
Στον γλυκό παράδεισο μου,
Είσαι η αιτία, είσαι η αφορμή,
Που νιώθω πώς πετάω σαν πουλί,
Είσαι η σπίθα, που ανάβει τη φωτιά μου,
Ο λόγος που χτυπάει η καρδιά μου,
Μπορώ να περιμένω για σένα μια ζωή,
Μέχρι την στιγμή που θα είμαστε μαζί.*

A.M.Z.N

ΘΟΛΗ ΑΝΑΜΝΗΣΗ

[ΚΡΥΦΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ]

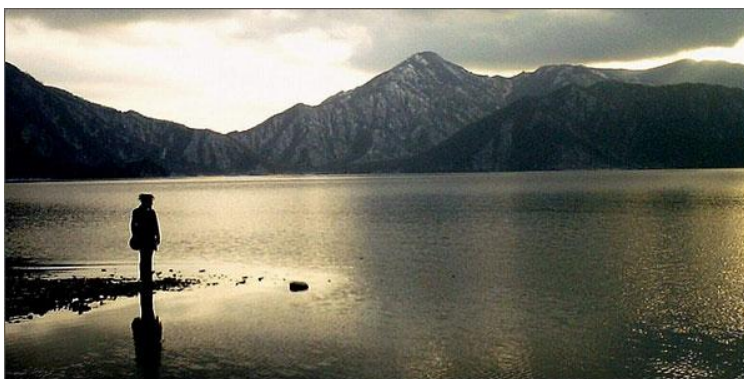
1ο Κεφάλαιο

Μόνη. Μόνη στο δωμάτιο μου. Ξαπλωμένη στο κρεβάτι, βυθισμένη στις σκέψεις μου. Το φως του ήλιου που πηγάζει από το παράθυρο του δωματίου μου παλεύει με το σκοτάδι της ψυχής μου. Το κενό με κοιτάει στα μάτια επαναφέροντας όλες τις φριχτές αναμνήσεις.

Ένα ατελείωτο ρίγος διαπερνά όλο μου το κορμί καθώς οι εικόνες του παρελθόντος ξαναζωντανεύουν μπροστά στα μάτια μου...

Ήταν μία συνηθισμένη μέρα όπως όλες οι άλλες. Το πρωί σχολείο, έπειτα φροντιστήριο και κατά το απογευματάκι γυμναστήριο. Η μέρα κύλησε ασυνήθιστα γρήγορα με την ιδέα της βραδινής εξόδου να πλανάται στον αέρα. Μια ευχάριστη ατμόσφαιρα επικρατούσε καθώς η παρέα ετοιμαζόταν για την μεγάλη βραδιά. Ο Κώστας, ο κολλητός μου, είχε υποσχεθεί να περάσει να με πάρει στις :00 για να συναντήσουμε τα υπόλοιπα παιδιά στην πλατεία.

Στις :00 ακριβώς καθώς περίμενα έξω από την αυλή του σπιτιού μου το μικρό φιατάκι του Κώστα φάνηκε στη γωνία. Μου κόρναρε, μπήκα μέσα και ξεκινήσαμε. Η διάθεσή

μας ήταν ανεβασμένη στα ύψη και η μουσική που έπαιζε στο ραδιόφωνο μας ξεσήκωνε όλο και περισσότερο. Ξαφνικά, χωρίς καν να το καταλάβω είδα ένα φορτηγό να κατευθύνεται απειλητικά κατά πάνω μας. Ένας εκκωφαντικός κρότος ήχησε στα αυτιά μου. Ένιωσα το σώμα μου να τραντάζεται. Και ύστερα τίποτα. Σκοτάδι, παντού σκοτάδι. Τα μάτια μου θολά, το κορμί μου βυθισμένο σε μια απέραντη λήθη...

2ο Κεφάλαιο

‘Έμιλυ, Έμιλυ! Νιώθω πως ακούω τη φωνή του Κώστα να ηχεί στα αυτιά μου. Δύο χέρια με ταρακουνούν. Τα μάτια μου ανοίγουν με έναν ασυνήθιστα αργό ρυθμό. Η φωνή δεν ήταν του Κώστα...ήταν μόνο μια παραίσθηση. Βλέπω τη μητέρα μου να με κοιτάζει με μάτια βουρκωμένα. Κι έπειτα το δωμάτιό μου, οι άδειοι τοίχοι και ...

- Έμιλυ, είσαι καλά; Σε παρακαλώ γλυκιά μου, απάντησέ μου.

Η φωνή μου παλεύει να ελευθερωθεί από μέσα μου.

- Ναι, μαμά είμαι καλά.

Με αγκαλιάζει τρυφερά και με φιλά στο μάγουλο.

- Άκουσε με καλή μου, το ξέρω ότι είναι δύσκολο αλλά πρέπει να προσπαθήσεις. Πρέπει να πας στο σχολείο καρδούλα μου. Σήμερα είναι η πρώτη μέρα της σχολικής σου χρονιάς. Έλα σε παρακαλώ ετοιμάσου. Η μαμά θα είναι πάντα δίπλα σου. Σ’ αγαπάω.

Το ήξερα ότι έπρεπε να σηκωθώ. Ήξερα ότι έπρεπε να πάω στο σχολείο απλά δεν είχα τη δύναμη. Ήξερα ότι έπρεπε να δώσω στη μητέρα μου ένα λόγο να ελπίζει ότι θα καταφέρω να ανταπεξέλθω και σε αυτό το εμπόδιο της ζωής. Σηκώθηκα σιγά σιγά από το κρεβάτι και σέρνοντας τα πόδια μου έφτασα ως την ντουλάπα. Πήρα και έβαλα το πρώτο ρούχο που βρήκα μπροστά μου. Ήθελα να ευχαριστήσω τη μητέρα μου. Με είχε στηρίξει πολύ και της όφειλα τα πάντα. Θα πήγαινα.

Με πήγε με το αυτοκίνητο ακριβώς στην εξώπορτα του σχολείου. Τα πηγαδάκια με τις παρέες είχαν ήδη σχηματιστεί. Χαρούμενα πρόσωπα, συζητήσεις με ανούσιο περιεχόμενο και μία απροσδιόριστη ευτυχία που μπορούσε να με σκοτώσει. Βρήκα μια ήσυχη γωνία και κλείστηκα στον εαυτό μου μέχρι που χτύπησε το κουδούνι.

3ο Κεφάλαιο

Όταν μπήκαμε στην τάξη πήγα κατευθείαν στο τελευταίο θρανίο. Προσπαθούσα να απομακρυνθώ όσο περισσότερο μπορούσα από τα γέλια και τις φωνές. Στην πραγματικότητα δεν ήμουν έτοιμη να αντιμετωπίσω τα γεμάτα οίκτο βλέμματα των παιδιών. Γνώριζαν όλοι πως το γεγονός αυτό με είχε αλλάξει και ότι δεν είχα ακόμα συνέλθει... Η κοινωνική και χαρούμενη Έμιλυ είχε χαθεί, είχε χαθεί με μια ανατριχιαστική ανάμνηση...

Καθώς ήμουν χαμένη στις σκέψεις μου, με την άκρη του ματιού μου παρατήρησα μια φιγούρα να κατευθύνεται προς το μέρος μου, δεν έδωσα σημασία.

-Γεια, θα σε πείραζε να κάτσω δίπλα σου

Σήκωσα το κεφάλι μου για να απαντήσω. Τα μάτια μου διασταυρώθηκαν με τα δικά του. Δεν του απάντησα.. απλώς έγνεψα ένα ναι με

το κεφάλι μου. Ήθελα να κάτσω μόνη μου, από ευγένεια όμως αναγκάστηκα να μην αρνηθώ.

- Είσαι καινούργια ?

Όχι.

- Α... συγνώμη δεν συστήθηκα. Με λένε Νίκο,εσένα

- Έμιλυ...

- Χάρηκα για τη γνωριμία Έμιλυ.

- Και 'γω.

Δεν φαινόταν ενοχλητικός. Αντιθέτως μάλιστα μια χαρά παιδί φαινόταν. ηλός, μελαχρινός με ένα μελαγχολικό πρόσωπο που ενώ περίμενες να σε γεμίσει θλίψη με το που το έβλεπες σου έφτιαχνε την διάθεση. Και τα μάτια του. Εκείνο το δευτερόλεπτο που τα κοίταξα αρκούσε. Ήταν πράσινα. Ένα βαθύ πράσινο που σε μάγευε. Αφαιρέθηκα κοιτάζοντάς τα.

Όπως και να 'χε αν δεν μιλούσε δεν θα με ενοχλούσε καθόλου. Ήθελα απλά την ησυχία μου, τίποτα άλλο.

4ο Κεφάλαιο

Εκείνο το άτυχο Σάββατο ...εκείνη η απαίσια βραδιά. Σαν να νοιώθω ξανά όλο το πόνο και τη φρίκη εκείνης της νύχτας. Θυμόμουν τα πάντα. Την απέραντη λήθη ως τη στιγμή που ξύπνησα στο νοσοκομείο, τον εφιάλτη που πίστευα ότι ζούσα και την αντίδρασή μου όταν ρώτησα για τον Κώστα και ανακάλυψα την πραγματικότητα. Έχασα την γη κάτω από τα πόδια μου. Βρισκόμουν αβοήθητη σε ένα χείμαρρο αποκαλύψεων χωρίς καμία σανίδα σωτηρίας να διαφαίνεται στον ορίζοντα. Αισθανόμουν μια βαθιά θλίψη και την καρδιά μου κομμένη στα δύο. Ναι. Με πονούσε πολύ το γεγονός ότι δεν θα ξαναέβλεπα τον Κώστα. Το όμορφο πρόσωπό του, το γλυκό

του χαμόγελο... Πως δεν θα ένιωθα ποτέ ξανά την ζεστή αγκαλιά του να με περιβάλλει όποτε τον χρειαζόμουν.

Γιατί Γιατί έπρεπε να χαθείς Κώστα

- Εεε! ιτ...

- Ορίστε, αποκρίθηκα κάπως εκνευρισμένη.

- Πρόσεξα πως αφαιρέθηκες και έτσι σου έγραψα το αυριανό πρόγραμμα. Συγνώμη αν σε ενόχλησα.

- Εμ, όχι εντάξει. Σε ευχαριστώ!

Η υπόλοιπη μέρα κύλησε χαλαρά χωρίς κάποιο ιδιαίτερο περιστατικό. Το κουδούνι της τελευταίας ώρας χτύπησε και όλοι ξεχύθηκαν στους δρόμους με προορισμό τα σπίτια τους.

- Έμιλυ...άκουσα κάποιον να με φωνάζει από μακριά.

- Τα λέμε αύριο. Καλό μεσημέρι.

Ήταν ο Νίκος.

- Καλό μεσημέρι, του απάντησα κι εγώ και άρχισα να ανηφορίζω το δρομάκι.

5ο Κεφάλαιο

Μόλις έφτασα σπίτι κοπάνισα την πόρτα πίσω μου και ανέβηκα τρέχοντας στο δωμάτιό μου. Ήταν τόσο διαφορετικά χωρίς τον Κώστα...Ένοιωθα... κενή. Ένα σημαντικό κομμάτι της ζωής μου είχε χαθεί μια για πάντα. Έπρεπε όμως να το ξεπεράσω, να προχωρήσω μπροστά. Να ξεχάσω Όχι, με τίποτα να ξεχάσω. Πως θα μπορούσα άλλωστε Ήθελα πραγματικά όμως να γίνω πάλι φυσιολογική. Να πάρω τη ζωή μου στα χέρια μου και να αφήσω τη μοίρα να με κοιτάει από μία σκοτεινή γωνία γνωρίζοντας ότι δεν κατάφερε να με διαλύσει. Αυτό θα έκανα. Μπορούσα. Από σήμερα μόνο θετικές σκέψεις!

Αυτά σκεφτόμουν καθισμένη στο κρεβάτι μου. Μονολογούσα με τον εαυτό μου και έπαιρνα τις αποφάσεις μου. Ήξερα τι θα έκανα. Θα πήγαινα σε εκείνη την ψυχολόγο που έβλεπα μέχρι προσφάτως. Είχε πει στη μητέρα μου πως είχε κάνει ότι μπορούσε και από εδώ και πέρα ήταν πλέον στο χέρι μου. Είχε προτείνει να διακόψουμε τις συνεδρίες και όταν θα ήμουν έτοιμη θα εμφανιζόμουν μόνη μου για να συζητήσουμε για τελευταία φορά. Ε, λοιπόν ήμουν έτοιμη.

Σηκώθηκα από το κρεβάτι, ίσιωσα όπως όπως τα ρούχα μου και βγήκα από το σπίτι. Δεν θυμόμουν ακριβώς το δρόμο αλλά με την αισιοδοξία που διέθετα εκείνη τη στιγμή θα μπορούσα να σου δείξω και το δρόμο για το φεγγάρι. Περπατούσα βιαστικά μη ξέροντας τι ακριβώς θα της έλεγα. Σε λίγη ώρα χωρίς καν να το καταλάβω βρισκόμουν έξω από το σπίτι της. Πριν χτυπήσω το κουδούνι στάθηκα για ένα δευτερόλεπτο να χαζέψω τον πανέμορφο κήπο της. Τόσο καιρό δεν του είχα δώσει καμία σημασία, ήταν η πρώτη φορά που τον παρατήρησα. Χαμογέλασα με την ιδέα και της χτύπησα το κουδούνι.

6ο Κεφάλαιο

Η κυρία Ελπίδα μου άνοιξε, με τη συνηθισμένη καλοσυνάτη έκφρασή της που την έκανε τόσο γλυκιά.

- Έμιλυ, αναφώνησε με έναν τόνο έκπληξης στη φωνή της. Η παρουσία σου εδώ με χαροποιεί πολύ. Πέρασε μέσα.

Το σπίτι της ήταν όπως πάντα φωτεινό και χαρούμενο, γεμάτο χρώματα και ζωντάνια που με έκανε να νιώθω μια απέραντη ζεστασιά.

- Για πες μου λοιπόν, πως κι από δω, με ρώτησε σε εύθυμο τόνο.

- Εμ, απλά σκεφτόμουν τι μου είχατε πει για την τελευταία μας συνεδρία και νομίζω πως ήρθε η ώρα να την κάνουμε. Αισθάνομαι πολύ καλύτερα και έχω πάρει μερικές σημαντικές αποφάσεις.

- Ωραία. Μπράβο σου. Αυτό είναι το κυριότερο. Να έχεις αποφασίσει μέσα σου ότι θες να προχωρήσεις. Πήγες τελικά σχολείο

- Ναι, πήγα.

- Και πως ήταν Είδες τους φίλους σου

- Όχι... η αλήθεια είναι πως δεν είχα όρεξη να μιλήσω με κανέναν. Όσοι θέλησαν να μάθουν τα νέα μου ήρθαν και με χαιρέτησαν. Αυτό ήταν όλο. Μόλις μπήκα στη τάξη κάθισα σε ένα από τα τελευταία θρανία για να αποφύγω τις ομιλίες και τα σχετικά. Αλλά αυτό πριν. Πριν πάω σπίτι, πριν κάτσω και σκεφτώ, πριν πάρω τις αποφάσεις μου.

- Ναι, ε Τι μου λες Και πως άλλαξε έτσι ξαφνικά η διάθεσή σου Συνέβη κάτι Γνώρισες κανένα καινούργιο παιδί?

- Ναι, για την ακρίβεια ένα. Ήρθε στο τμήμα μας και κάθισε δίπλα μου σήμερα. Τον λένε Νίκο.

- Άρα έκανες καινούργιες γνωριμίες. Πολύ ευχάριστο αυτό.

- Ναι, η αλήθεια είναι πως σήμερα νιώθω διαφορετικά...Νιώθω ξανά... σχεδόν καλά.

- Είμαι πραγματικά εντυπωσιασμένη ...και πάλι μπράβο γλυκιά μου.

7ο Κεφάλαιο

Μετά από τη κουβέντα μας έφυγα από το σπίτι της κυρίας Ελπίδας. Καθώς περπατούσα στο δρόμο συνάντησα την Λίζα, μια παλιά μου φίλη.

- Έμιλυ! Πόσο χαίρομαι που σε βλέπω!
- Λίζα, φώναξα εγώ χαρούμενα.
- Τι κάνεις Τι νέα Είσαι για κανένα καφεδάκι να τα πούμε
- Εμ... Λίζα δεν ξέρω...
- Ω, έλα τώρα Έμιλυ. Πάμε τουλάχιστον μια βόλτα ως τη παραλία
- Χμ εντάξει. Είχα πει ότι θα αλλάξω.

Τώρα το μόνο που έμενε ήταν να το κάνω πράξη. Έμεινα για λίγο σιωπηλή καθώς σκέφτηκα πως αυτή θα ήταν η πρώτη φορά που θα πήγαινα βόλτα μετά από εκείνη τη βραδιά. Όμως το είχα υποσχεθεί στο εαυτό μου. Τέρμα πια οι αρνητικές σκέψεις. Ως εδώ ήταν. Δεν ήθελα άλλωστε να χαλάσω χατίρι στη Λίζα, μου είχε λείψει πολύ.

- Λοιπόν, είπε εκείνη, για πες μου τα νέα σου Πως πήγε η σημερινή μέρα, με ρώτησε με λίγο δισταγμό. Ήξερε πως ύστερα από το ατύχημα οι μέρες μου δεν περνούσαν και ιδιαίτερα καλά.
- Σήμερα είμαι πολύ καλύτερα απάντησα, καλύτερα από κάθε άλλη φορά από τότε. Μόλις το είπα αυτό το πρόσωπό μου σκοτείνιασε. Η Λίζα αισθάνθηκε το ίδιο, ήξερα πως και εκείνη ένιωθε άσχημα μετά από αυτό το γεγονός, αλλά εμένα με επηρέασε περισσότερο.
- Α, ωραία Έμιλυ... πάρα πολύ ωραία, είπε εκείνη με ένα χαμόγελο για να σπάσει το πάγο.
- Εσύ Λίζα πως τα πας
- Τίποτα βρε, όπως τα ξέρεις. Σήμερα πήγα σχολείο και κατάλαβα πως άρχισε πάλι αυτή η κουραστική και βαρετή περίοδος της ζωής μου, είπε χασκογελώντας.

Καθώς περπατούσαμε λοιπόν συναντήσαμε το Νίκο. Με πλησίασε και μου μίλησε. Ένιωθα κάπως αμήχανα μπροστά στη Λίζα.

- Γεια σας!
- Γεια σου Νίκο, είπα κι εγώ.

- Γεια, είπε η Λίζα.
 - Νίκο από δω η φίλη μου η Λίζα, Λίζα από δω ο Νίκος.
 - Χάρηκα είπαν σχεδόν ταυτόχρονα.
 - Τι γίνεται, είπε εκείνος.
 - Συναντηθήκαμε στο δρόμο και κανονίσαμε να πάμε μια βόλτα. Εσύ που πηγαίνεις
 - Α, εγώ ήμουν με κάτι φίλους μου και τώρα πάω σπίτι μου.
 - Θεες να έρθεις μαζί μας, είπε η Λίζα. Εκείνη τη στιγμή παραξενεύτηκα.
 - Ευχαριστώ, αλλά μια άλλη φορά. Τώρα με περιμένουν στο σπίτι. Να είσαι σίγουρη πως ήθελα να έρθω όμως, είπε και με κοίταξε.
- Χαμογέλασα. Κι έφυγε. Αφού απομακρύνθηκε η Λίζα με κοίταξε με ένα χαμόγελο και μου είπε τι όμορφο παιδί. Που τον γνώρισες
- Σήμερα στο σχολείο.
 - Τυχερή... φαίνεται πολύ καλός...
 - Ναι, έτσι νομίζω και γω...

ΑΓΑΠΗ ΧΩΡΙΣ ΟΡΙΑ

Γιάννης Αργυρούδης

Νίκος Καζαντζής

Νεφέλη Γεωργουσοπούλου

Γιώργος Καποδίστριας

Η ΖΩΗ

Η ζωή είναι ένας

Κύκλος

που ακτίνα είναι η

Αγάπη

και διάμεσος είναι το

Μίσος

Η αγάπη είναι

μια τρεχούμενη πηγή

που δεν στερεύει ποτέ

παρά μόνο εάν

κάποιος θελήσει

να την σταματήσει

Το μίσος είναι ένας

Γκρεμός

που αν πέσεις πέφτεις

συνεχώς

μπορεί να μην ξέρεις

τι θα γίνει στην τελική

μα πιστεψέ με θα πονάει πολύ

Τριαντάφυλλα

Σαν χάδι από τριαντάφυλλα
την ένιωσα
την νύχτα αυτή μαζί σου.

Ο φόβος και οι πόνοι
έγιναν παρελθόν,
ο έρωτας και η αγάπη σου
έγιναν το παρόν.

Χάρης στο τριαντάφυλλο αυτό
έγινες της ζωής μου
το ωραίο, το γλυκό.

Σβήσε τα φώτα

Τα μάτια μου έκλεισα για μια στιγμή
και σκέφτηκα πάλι την μορφή σου,
ο έρωτάς μας τώρα πια ξαναζεί,
και στην αγκαλιά μου εσύ.

Φλόγες βγάζουν τα κορμιά μας,
άσε την αγάπη μας να μας ενώσει
το όνειρο που ζούμε
ποτέ να μην τελειώσει.

Σβήσε τα φώτα

και άσε την μουσική
εμάς τους δυο να αγγίξει.

ΜΑΥΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ

ΣΤΑ ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΠΡΟΣΠΑΘΩΝΤΑΣ ΝΑ ΣΕ ΒΡΩ
ΟΤΙ ΕΙΣΑΙ ΣΤΟΝ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΟΥΡΑΝΟ
ΣΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΣΟΥ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

ΕΚΕΙ ΣΕ ΒΡΗΚΑ ΕΚΕΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΘΑ ΣΕ ΕΙΣΑΧΝΩ
ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΕΓΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ
ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΟΙ ΕΛΠΙΔΕΣ ΜΟΥ ΓΙΝΑΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΝΕΚΡΟΣ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΘΑ ΜΕΙΝΩ

ΑΦΟΥ ΜΕ ΣΚΟΤΩΣΕΣ ΚΑΙ ΜΕ ΑΦΗΣΕΣ ΜΟΝΟ
ΣΑΝ ΑΣΤΡΑΠΗ ΣΕ ΕΝΑΝ ΜΑΥΡΟ ΟΥΡΑΝΟ

Ε

ΣΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ ΗΡΘΕΣ ΠΑΛΙ,

ΝΑ ΗΣΕΙΣ ΚΟΝΤΑ ΜΟΥ ΣΟΥ ΉΤΗΣΑ

ΜΑ ΕΣΥ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΣ ΝΑ ΦΥΓΕΙΣ ΜΑΚΡΙΑ

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΜΑ Ι ΣΟΥ ΘΑ ΕΙΜΑΙ ΜΙΑ ΩΗ

ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΟΥ ΠΡΙΝ ΕΡΘΕΙ ΤΟ ΠΡΩΙ

ΣΤΗΝ ΩΗ ΜΟΥ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΣΑ ΤΙ ΕΣΤΙ ΩΡΑΙΟ

ΜΑ ΕΣΥ ΚΑΤΕΛΗΞΕΣ ΤΗΣ ΩΗΣ ΜΟΥ ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ

ΣΕ ΓΝΩΡΙΣΑ, ΣΕ ΑΓΑΠΗΣΑ, ΜΑ ΗΣΟΥΝ ΜΑΚΡΙΑ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΠΙΑ ΚΑΤΑΛΑΒΑ, ΘΑ Ω ΜΟΝΟΣ ΠΑΝΤΟΤΙΝΑ

ΘΕΛΩ ΝΑ ΄ΡΘΩ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΠΩΣ ΣΕ ΑΓΑΠΩ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΩΗΣ ΜΟΥ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΑΛΗΘΙΝΟ

ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΕΣ ΠΙΝΕΛΙΕΣ

2011

ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ ΖΑΒΟΥ
ΚΑΤΙΑΝΑ ΚΑΡΑΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΓΚΡΙΤΣΗ
ΣΟΦΙΑ ΔΕΡΒΙΣΟΓΛΟΥ

Καινούργια περιοχή - σπίτι - σχολείο. Ουσιαστικά καινούργια ζωή. Η προσαρμογή είναι δύσκολη για την Ελένη, ειδικά σε αυτή την περίοδο της ζωής της. Εκεί είχε φίλους και παρέες. Έβγαине και πέρναγε καλά, ήταν ευτυχισμένη. Δυστυχώς όμως τα πράγματα δεν πήγαιναν καλά στη δουλειά του πατέρα της και τα οικονομικά της οικογένειας πήγαιναν από το κακό στο χειρότερο. Μετακόμισαν σε μία μονοκατοικία στα Εξάρχεια, σε ένα ήρεμο μέρος αρκετά απομονωμένο. Το σπίτι ήταν μικρό, καμιά σχέση με τις ανέσεις που είχε συνηθίσει στην παλιά της γειτονιά και οι φίλοι της δεν μπορούσαν να την επισκέπτονται γιατί βρισκόνταν πολύ μακριά.

Πρώτη μέρα στο σχολείο και δεν της μίλησε κανείς. Γνώρισε κάποια παιδιά που ήταν μαζί σε μαθήματα κατεύθυνσης. Η Δευτέρα λυκείου δεν είναι εύκολη τάξη, χρειάζεται διάβασμα και αφοσίωση. Η Ελένη ήταν μαθήτρια του 19, οπότε δεν ανησυχούσε γι' αυτό. Τόσα χρόνια είχε υιοθετήσει ένα συγκεκριμένο τρόπο διαβάσματος που είχε αποδειχθεί αποτελεσματικός εκατομμύρια φορές. Αυτό που την προβλημάτιζε ήταν ότι δεν είχε φίλους. Κάποτε ήταν κοινωνική. Είναι σίγουρη πως μπορεί να το ξανακάνει. Έτσι χαμένη μέσα στις σκέψεις της, κοίταζε προσεχτικά τις κλίκες που υπήρχαν στο προαύλιο. Μέσα από το πλήθος ξεχώριζε μία παρέα με έξι άτομα, τα οποία όχι μόνο εμφανισιακά της έκαναν μεγάλη εντύπωση, αλλά φαίνονταν πολύ δεμένοι μεταξύ τους λες και τους κρατούσε κάτι ενωμένους, κάτι σαν μυστικός δεσμός. Τότε πήρε την απόφαση να μάθει περισσότερα για αυτήν τη μυστηριώδη παρέα και ειδικά για ένα αγόρι από εκεί, τον Πέτρο.

Μόλις γύρισε σπίτι, μπήκε κατευθείαν στην σελίδα της στο facebook και μέσα από τη σελίδα ενός παιδιού βρήκε τους υπόλοιπους. Είδε φωτογραφίες, βίντεο και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι αυτή η παρέα είναι ενωμένη εδώ και πάρα πολλά χρόνια.. Αυτό την ώθησε στο να πάρει την απόφαση να τους μιλήσει την επόμενη μέρα.

Έφτασε στο σχολείο πολύ πριν χτυπήσει το κουδούνι. Είχε φορέσει επώνυμες μάρκες που ήταν συνηθισμένες στη νεολαία και προσπάθησε να ενσωματωθεί στο κλίμα της παρέας. Ένιωσε ότι επιτέλους είχε την ευκαιρία να ανήκει κάπου.

Προς μεγάλη έκπληξή της ο Πέτρος την πλησίασε και άρχισε να της μιλά.. Μέσα σε λεπτά είχε γνωρίσει και τους υπόλοιπους χωρίς να χρειαστεί να κάνει μόνη της καμιά κίνηση. Πέρασαν όλα τα διαλείμματα μαζί εκτός από το τελευταίο όπου κανείς δεν εμφανίστηκε στο

προαύλιο. Το ίδιο συνέβαινε κάθε μέρα, αλλά η Ελένη, αν και της φαινόταν περίεργο, δεν τόλμησε να ρωτήσει ούτε να το συζητήσει μαζί τους, γιατί φοβόταν την αντίδραση τους.

Κάποια στιγμή, ενώ διάβαζε, την πήρε τηλέφωνο ο Πέτρος και την κάλεσε να βγει μαζί τους το βράδυ που θα πήγαιναν σε ένα παρκάκι στη γειτονιά τους. Φυσικά δέχτηκε να πάει και έτσι κανόνισαν να βρεθούν στο σχολείο για να πάνε όλοι μαζί. Ενθουσιασμένη παράτησε το διάβασμα και άρχισε να ετοιμάζεται από εκείνη την ώρα για το βράδυ.

Έφτασε το βράδυ και συναντήθηκαν τα παιδιά στο σχολείο. Άρχισαν να περπατάνε και κάποια στιγμή κάθισαν σε ένα παγκάκι που βρισκόταν στο βάθος του πάρκου. Μετά

ξεκίνησαν την κουβέντα και απέκτησε μεγάλη άνεση προς τα παιδιά, τους ανοίχτηκε και δέθηκε μαζί τους. Όλα κυλούσαν ήρεμα ώσπου είδε μια κοπέλα, την Ισμήνη, να παίρνει κάτι άσπρα χάπια.

Η Ελένη αναρωτήθηκε αν ήταν άρρωστη, αλλά οι υπόλοιποι γέλασαν στο άκουσμα της ερώτησής της. Η Ισμήνη την ρώτησε εάν ήθελε να δοκιμάσει και της υποσχέθηκε ότι θα είναι εντάξει και πως θα περάσει πολύ καλά. Ο Πέτρος την κοίταζε αποδοκιμαστικά και της έκλεισε το μάτι. Εκείνη ήξερε ότι δεν ήταν σωστό, παρόλα αυτά και μόνο στην ιδέα ότι μπορεί να έχανε τους φίλους που μόλις είχε αποκτήσει, φοβήθηκε και κατάπιε αμέσως το χάπι. Από ότι φάνηκε κανείς δεν το περίμενε και όλοι την χειροκρότησαν και είπαν κουβέντες όπως «Τελικά είσαι δικιά μας» και « Τώρα είμαστε σίγουροι ότι μπορεί να μείνει».

Αυτή ήταν η επιβεβαίωση για ό,τι ζητούσε. Πέτυχε τον στόχο της και ήταν πολύ περήφανη για τον εαυτό της. Βαθιά μέσα της γνώριζε ότι δεν έπρεπε, αλλά αυτή η κατάσταση συνεχίστηκε ανεξέλεγκτα και η Ελένη είχε χάσει πλέον τον έλεγχο.

Αρχικά της έδιναν τα παιδιά στο σχολείο και αφού δεν ήταν εθισμένη δεν είχε καμία απολύτως ενόχληση να μην πάρει τη «δόση» της. Στη συνέχεια όμως ο οργανισμός της συνήθισε, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να συγκεντρωθεί σε οτιδήποτε έκανε όπως για παράδειγμα. Στο σχολείο και στο διάβασμα στο σπίτι. Παράλληλα το

ήρεμο κορίτσι είχε μετατραπεί σε ένα άτομο το οποίο γκρίνιαζε ασταμάτητα, μπλεκόταν σε κάθε λογής καυγά και είχε γίνει άλλος άνθρωπος. Ήταν συνέχεια κουρασμένη και, όταν επέστρεφε σπίτι της, έπεφτε κατευθείαν για ύπνο. Για τα μαθήματα ούτε συζήτηση. Οι γονείς της δεν την έβλεπαν πολύ, διότι δούλευαν και επέστρεφαν στο σπίτι κατά της , όταν εκείνη

είχε ξυπνήσει και είχε βγει ήδη έξω με τα παιδιά και γυρνούσε ξημερώματα την ώρα που εκείνοι κοιμόντουσαν.

Για να δούμε όμως και την ίδια την Ελένη πως έβλεπε τα πράγματα. Ήταν χαρούμενη χωρίς να έχει πλήρη συνειδητοποίηση της κατάστασης πολλές φορές, αλλά αυτό που την ένοιαζε ήταν να περνάει καλά. Με τον Πέτρο ήταν επιτέλους μαζί και αυτό τα έκανε όλα τέλεια. Ούσε σε έναν κόσμο δικό της χωρίς να νοιάζεται για το μετά, τις συνέπειες των πράξεων της. Έπαιρνε χάπια όλη την ώρα. Έκανε κοπάνες από το σχολείο, φυσικά είχε πέσει πολύ στους βαθμούς της και αντιμιλούσε σε καθηγητές. Το χειρότερο από όλα είναι ότι είχε διαστρεβλωθεί μέσα της η έννοια του σωστού με το λάθος και είχε αλλάξει τελείως νοοτροπία και αντιλήψεις. Οι στόχοι της για το μέλλον, που ήταν να περάσει σε ένα καλό

πανεπιστήμιο και να βρει αργότερα μια αξιόλογη δουλειά, με την οποία να μπορεί να ανταπεξέλθει οικονομικά στις υποχρεώσεις της και να στηρίζει την μελλοντική της οικογένεια, είχαν αντικατασταθεί από το να νοικιάσει ένα διαμέρισμα με τα παιδιά και χωρίς να σπουδάσει ή να δουλεύει για να περάσει την υπόλοιπη ζωή της με τους φίλους της παίρνοντας λεφτά από τους γονείς της. Επίσης από εκεί που γνώριζε πως η οικονομική κατάσταση στην οικογένεια δεν ήταν καλή και ως ένδειξη σεβασμού δεν ζητάγε ποτέ παραπάνω χαρτζιλίκι, είχε αρχίσει να ζητάει και να απαιτεί και με το παραπάνω. Έκλεβε από τα λεφτά που προορίζονταν για λογαριασμούς και αυτό την εξυπηρετούσε, ώστε να πληρώνει τη δόση της, επειδή ποτέ δεν της έφταναν όσα έπαιρνε.

Οι γονείς της ανησύχησαν πάρα πολύ, όταν συνειδητοποίησαν τη δραματική αλλαγή της κόρης τους. Αυτό ολοκληρώθηκε στη συνάντηση γονέων με τους καθηγητές στο σχολείο που περίμεναν να ακούσουν καλά λόγια ως συνήθως και αντί γι' αυτά άκουσαν τα χειρότερα. Προσπάθησαν να μιλήσουν στην Ελένη, αλλά προς μεγάλη τους έκπληξη δεν άκουγε λέξη από αυτά που της έλεγαν. Είχε αλλάξει εντελώς. Άλλος άνθρωπος! Δεν την αναγνώριζαν.

Έφτασαν οι διακοπές των Χριστουγέννων. Η κατάσταση όλο και χειρότερη. Η Ελένη δεν άκουγε τίποτα από όσα τις έλεγαν οι γονείς της και πάντα έκανε αυτό που εκείνη ήθελε για να περάσει καλά και μόνο. Η οικογένεια είχε απελπιστεί τρομερά και δεν μπορούσαν να βρουν μία λύση. Τότε, ενώ είχαν ανοίξει ένα παλιό άλμπουμ φωτογραφιών, έπεσαν πάνω σε μια φωτογραφία της Ελένης με τους φίλους της από την παλιά τους γειτονιά. Με αυτά τα παιδιά είχε μεγαλώσει μαζί και όσο κι αν δεν το παραδεχόταν της έλειπαν πάρα πολύ. Οπότε κάνοντας τους απαραίτητους συνειρμούς στο μυαλό τους, κατέληξαν στο

συμπέρασμα ότι οι φίλοι της ήταν οι μόνοι οι οποίοι θα μπορούσαν να την επαναφέρουν στη φυσιολογική της ζωή.

Το επόμενο πρωί η μητέρα της Ελένης είχε επικοινωνήσει με όλα τα παιδιά από εκεί και κανόνισε να πάει να τους πάρει εκείνη και στη διαδρομή να τους εξηγήσει τις αλλαγές που έχει παρατηρήσει στην κόρη της.

Το ίδιο κιόλας απόγευμα τα παιδιά βρίσκονταν στο σπίτι της στα Εξάρχεια. Ο Κώστας, Ο Ορέστης, ο Γιώργος, η Μαργαρίτα, η Ελευθερία και η Αλίκη περίμεναν με ανυπομονησία να γυρίσει η Ελένη για να την δουν μετά από τόσους μήνες. Έφτασε επιτέλους η στιγμή που όλοι περίμεναν και η κοπέλα έκανε την εμφάνιση της. Ντυμένη με μάρκες, βάνιμο πολύ έντονο για μία κοπέλα που δεν είχε ιδέα τι θα πει μολύβι και μάσκαρα, μαλλί ισιωμένο και με ένα απαξιωτικό βλέμμα κοίταξε τα παιδιά και με μια γκριμάτσα που δήλωνε τη δυσαρέσκεια της, κλείστηκε στο δωμάτιό της. Τα παιδιά άρχισαν να υποψιάζονται διάφορα μέσα στο μυαλό τους ο καθένας ξεχωριστά, αλλά κανένας δεν ήταν κοντά στην πραγματική αλήθεια. Αυτόματα την ακολούθησαν μόλις μπήκε στο δωμάτιό της, αλλά η πόρτα ήταν κλειδωμένη.

Έτσι περίμεναν μέχρι να βγει το βράδυ για έξοδο. Και πράγματι κατά τις δέκα παρά η πόρτα άνοιξε και η κοπέλα βγήκε έξω καλοφτιαγμένη και γενικότερα θα μπορούσε να χαρακτηριστεί υπερβολική η εμφάνιση της. Την ακολούθησαν μέχρι το πάρκο που πήγαινε με τα παιδιά. Την είδαν να αγκαλιάζεται με τον Πέτρο και θεώρησαν ότι αυτός ευθύνεται για την απότομη αλλαγή της. Το κλασσικό σενάριο όπου μια κοπέλα ερωτεύεται και παρατάει τα πάντα για να χαρεί τον έρωτά της. Όμως όχι. Βιάστηκαν να βγάλουν συμπεράσματα. Κρυμμένοι πίσω από κάτι θάμνους είδαν καθαρά τα χάπια που έβγαλε η Ελένη από την τσάντα της και τα υπόλοιπα μέλη της παρέας την μιμήθηκαν βγάζοντας κι αυτοί τα ίδια. Δεν μπορούσαν να το πιστέψουν! Η Ελένη, το Ελενάκι, η πιο αθώα κοπέλα ολόκληρου του σχολείου και ο πιο αγαθός και καλοσυνάτος άνθρωπος του κόσμου που δεν πείραζε ούτε μυρμήγκι, είχε μετατραπεί σε μία αλήτισσα χωρίς τρόπους και όρια Σοκαρισμένοι από τα γεγονότα που μόλις είχαν αντικρίσει γύρισαν κατευθείαν στο σπίτι της φίλης τους.

Μίλησαν στους γονείς τους και αποφάσισαν για αρχή να μιλήσουν απλά στην κοπέλα. Όμως δεν ήταν σίγουροι κατά πόσο θετικά αποτελέσματα θα είχε μια απλή συζήτηση. Έτσι αποφάσισαν πως αν δεν έπιανε όλο αυτό θα την πήγαιναν σε ένα κέντρο αποτοξίνωσης. Για

να επιβεβαιωθούν και οι γονείς, έψαξαν τα πράγματα της νεαρής κοπέλας και βρήκαν κι εκείνοι τα ίδια χάπια που την είδαν οι φίλοι της να παίρνει πριν λίγο.

Οι μέρες περνούσαν και η κατάσταση παρέμενε η ίδια ή χειρότερη. Η κοπέλα είχε φριχτούς εφιάλτες, τρομερούς πονοκεφάλους και άσχημα ξεσπάσματα σε όλους. Ωσπου σε μια συζήτηση με τους γονείς της για το θέμα, τσακώθηκε πολύ άσχημα μαζί τους με αποτέλεσμα να λιποθυμήσει. Τρομαγμένοι

οι γονείς της κάλεσαν ασθενοφόρο και η κοπέλα μεταφέρθηκε κατευθείαν στο νοσοκομείο. Εκεί, έπειτα από τα αποτελέσματα των εξετάσεων, αποφασίστηκε να σταλεί σε κέντρο απεξάρτησης και να παρακολουθείται συχνά από ψυχολόγο. Την επόμενη κιόλας μέρα μεταφέρθηκε στο κέντρο και άρχισε θεραπείες. Ήταν πολύ δύσκολα. Όταν ένας οργανισμός

είναι εθισμένος, εξαρτάται σωματικά και ψυχολογικά από εξαρτησιογόνες ουσίες και σταματάει απότομα τη χρήση τους, υπάρχουν και οι ανάλογες παρενέργειες. Οι ψυχολογικές παρενέργειες σχετίζονται με το συναίσθημα ευχαρίστησης όπου γίνεται ισχυρότερο το κίνητρο για επανάληψη της χρήσης, καθώς νιώθει έντονα την επιθυμία για ένταση της

ευχαρίστησης ή την αποφυγή της δυσφορίας κατά την στέρηση της ουσίας. Από τη σωματική πλευρά εκφράζονται διάφορα συμπτώματα ψυχοπαθολογικά και σωματικά. Επίσης παρουσιάζονται τα ακριβώς αντίθετα από αυτά που προκαλούσε η δράση της ουσίας κατά τη διάρκεια της χρήσης. Κάποιες φορές

η Ελένη είχε έντονες διαταραχές, υπέρπνοια, πυρετό, ταχυκαρδία, πόνο σε όλο της το σώμα, καθώς βρισκόταν σε πανικό όλη την ώρα και ήταν ανήσυχη. Μια στιγμή η κατάσταση ξέφυγε από τον έλεγχο και η κοπέλα τρελάθηκε, γιατί οι πρώτες ώρες είναι οι πιο δύσκολες και μετά από -3 μέρες αρχίζουν να υποχωρούν βαθμιαία. Άρχισε να φωνάζει και να παρακαλάει

τους φίλους της-οι οποίοι στιγμή δεν έφυγαν από κοντά της- να της δώσουν τα χάπια της. Εκείνοι συγκλονισμένοι από το θέαμα που είχαν μπροστά τους δεν ήξεραν τι να κάνουν. Πάλι καλά ο Γιώργος συνήλθε και πήρε την κατάσταση στα χέρια του. Πήγε δίπλα στην κοπέλα, την αγκάλιασε και της έπιασε το χέρι. Ο Γιώργος αγαπούσε πάρα πολύ την Ελένη, καθώς πριν μετακομίσει ήταν μαζί 3 χρόνια. Οπότε είναι λογικό να ήταν ο πρώτος που αντέδρασε και ο μοναδικός

που θα έκανε τα πάντα για να βεβαιωθεί πως ήταν ευτυχισμένη και πάνω από όλα υγιής. Της

είπε «μην φοβάσαι ! τώρα δεν είσαι μόνη σου! Είσαι ασφαλής.» και τότε ήρθαν και οι υπόλοιποι και κάθισαν γύρω τους. Πολλά ειπώθηκαν εκεί. Εξέφρασαν την αγάπη τους και έκαναν την κοπέλα να θυμηθεί το παρελθόν και να διαχωρίσει μέσα της το καλό από το κακό για εκείνη. Δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της, ενώ συνέχιζε να τρέμει. Τότε λιποθύμησε από την υπερβολική συναισθηματική φόρτιση και ήρθαν οι γιατροί οι οποίοι έβγαλαν τα παιδιά από το δωμάτιο και έμεινε μόνο ο Γιώργος που της κρατούσε το χέρι μέχρι να ξυπνήσει. Της ψιθύριζε ότι μπορούσε να τα καταφέρει και ότι πιστεύει σε αυτήν. Της έκανε μια αναδρομή στο παρελθόν, σε όσα είχαν ζήσει σαν παρέα, στους στόχους και τα όνειρα που είχε για την ζωή και το μέλλον της και στην αγάπη που είχε για την οικογένεια της. «Κάνε κουράγιο σε παρακαλώ, συνέχισε να προσπαθείς και μην τα παρατάς « « Δεν είσαι μόνη σου, είμαστε πολλοί μαζί και σε αγαπάμε» « Ξέχνα την ζωή που κάνεις και ψάξε την ζωή που χάνεις!!» «Μπορείς να καταφέρεις τα πάντα, αρκεί να το θέλεις και εσύ. Μια απόφαση είναι!» «Ελένη μην εγκαταλείπεις! Κάντο για τους γονείς σου, τους φίλους σου και την υπόλοιπη ζωή σου. Είσαι μόνο δεκαέξι χρονών δεν έχεις ζήσει τίποτα ακόμα. Όλα είναι μπροστά σου»

σως αυτό ήταν που χρειαζόταν η Ελένη. Τους πραγματικούς της φίλους. Η απότομη αλλαγή στην ζωή της την είχε επηρεάσει πολύ αρνητικά και είχε χάσει τον έλεγχο. Παράλληλα συνειδητοποίησε ότι τα άτομα που είχε βασιστεί τον τελευταίο καιρό την είχαν εγκαταλείψει, καθώς δεν την επισκέφτηκαν ούτε μία φορά και η τελευταία της επικοινωνία μαζί τους ήταν όταν ο Πέτρος της έστειλε ένα μήνυμα για να χωρίσουν. Αυτό την είχε πληγώσει και είχε προσπαθήσει να τον πάρει τηλέφωνο αλλά από ό,τι κατάλαβε είχε αλλάξει αριθμό. Είχε φοβηθεί πολύ ότι θα τους κατέδιδε στην αστυνομία και θα είχαν προβλήματα όλοι μετά γι' αυτό και έκοψαν κάθε είδους επαφή μαζί της. Είδε με τα μάτια της τους πραγματικούς φίλους της, γιατί αυτοί ήταν οι άνθρωποι που την στήριξαν και ήταν μαζί της

στα δύσκολα χωρίς να την εγκαταλείμουν ούτε στιγμή. Δικαίως λένε ότι η αληθινή φιλία δε χάνεται και είναι σπάνια. Η Ελένη την είχε και αυτό την έκανε να θεωρήσει τον εαυτό της πολύ τυχερή.

Η θεραπεία πήγε πολύ καλά, ώσπου ήρθε η μέρα να γυρίσει σπίτι της. Προς μεγάλη έκπληξή της δεν πήγαν πίσω στα Εξάρχεια αλλά, όσο αυτή ήταν στο κέντρο, οι γονείς της είχαν κάνει την μετακόμιση εξαιτίας της βελτίωσης των οικονομικών της οικογένειας, καθώς οι γονείς της κατάφεραν να επιστρέψουν στις παλιές τους δουλειές. Θα μπορούσε να ξαναπάει στο παλιό της σχολείο και να είναι μαζί με τους φίλους της. Μια

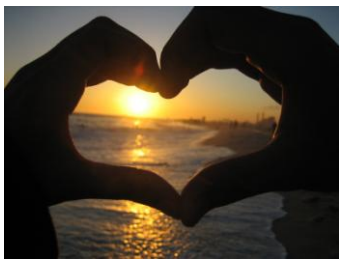
ευκαιρία ακόμα στη ζωή της δινόταν και ήταν έτοιμη να την αξιοποιήσει. Ναι μεν είχε μείνει πίσω στα μαθήματα, αλλά με λίγο διάβασμα θα κάλυπτε τα κενά της και θα ήταν μια χαρά.

Έτσι ξεκίνησε την ζωή της και πάλι. Όπως εξομολογήθηκε στα παιδιά ένιωθε σαν να είχε πεθάνει και να επανήλθε στην ζωή με τη βοήθεια των φίλων της. Επιτέλους κατάλαβε και μετάνιωσε για τα λάθη της. Επίσης ό,τι νόμιζε πως ένιωθε για τον Πέτρο αποδείχθηκε ένας απλός ενθουσιασμός χωρίς αισθήματα και τότε ανακουφίστηκε κατά κάποιον τρόπο.

Μερικές μέρες μετά έδειξε στην τηλεόραση ότι βρέθηκαν έφηβοι ναρκομανείς σε ένα παρκάκι κοντά στα Εξάρχεια που είχαν στην κατοχή τους μεγάλη ποσότητα ναρκωτικών lsd και κοκαΐνης. Ο ένας από αυτούς βρέθηκε νεκρός. Η Ελένη τον αναγνώρισε, ήταν ο Πέτρος. Αυτό κι αν ήταν κάτι που δεν περίμενε να ακούσει!

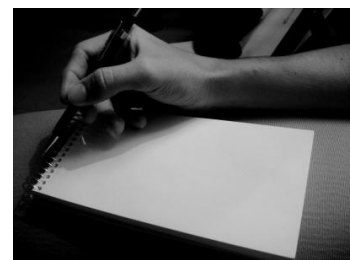
Από υπερβολική δόση έδειξε η νεκροψία. Έβαλε αμέσως τα κλάματα, γιατί όσο να ναι τα συμπονούσε ακόμα αυτά τα παιδιά, επειδή αν και της είχαν φερθεί αχάριστα, είχε και αρκετές καλές στιγμές μαζί τους. Όμως μετά έβαλε το μυαλό της να δουλέψει και σκέφτηκε ότι θα

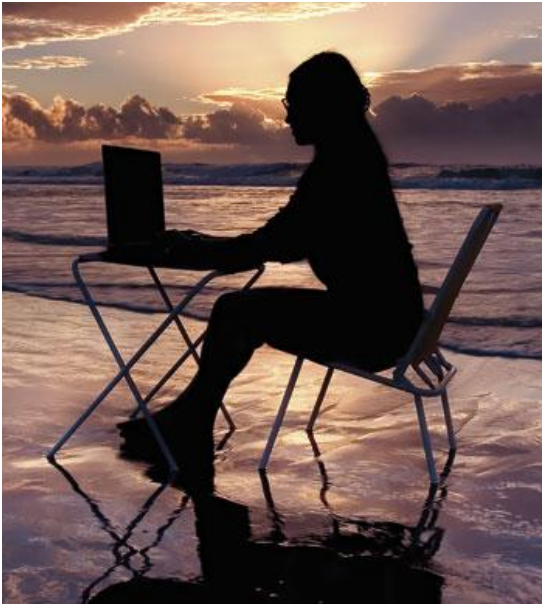
μπορούσε κάλλιστα να ήταν εκείνη στη θέση του. Ένωσε ευγνώμων προς τους φίλους και τους γονείς της που την είχαν σώσει, γιατί αν δεν είχαν ενδιαφερθεί αυτοί, εκείνη μπορεί και να μην ζούσε. Τώρα πέρασαν σκηνές από το μυαλό της από το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον της. Φαντάστηκε τον εαυτό

της ως συγγραφέας να μεταδίδει τις γνώσεις της στον κόσμο και ένιωσε απίστευτη ευχαρίστηση και ικανοποίηση μονάχα με αυτή την εικόνα. Είχε μια δεύτερη ευκαιρία και είχε σκοπό να την αξιοποιήσει και με το παραπάνω.

Για να μην μείνετε με την απορία η Ελένη, η ανανεωμένη Ελένη τα βρήκε ξανά με τον Γιώργο για τον οποίο ποτέ δεν σταμάτησε να νιώθει συναισθήματα απλά δεν το είχε καταλάβει. Κι εκείνος από την πλευρά του πάντα ήταν δίπλα της και ήθελε την ευτυχία της γι' αυτό και την είχε αφήσει να κάνει αυτό που ήθελε, αφού εκείνη πίστευε πως ήταν το καλύτερο για εκείνη. Με τους γονείς της όλα ήταν μια χαρά, καθώς είχε μετανιώσει για τον τρόπο που τους φερόταν. Σχετικά με τα μαθήματα, αναπλήρωσε τα κενά της και ξαναβρήκε τον παλιό καλό ρυθμό της. Με τους φίλους της όλα ήταν υπέροχα, εφόσον βλέπόντουσαν κάθε μέρα και είχαν αποκατασταθεί οι σχέσεις τους. Με τον Γιώργο όλα πήγαιναν τέλεια και η ευτυχία της ολοκληρώθηκε, όταν κατάφερε να γίνει μια επιτυχημένη συγγραφέας και να εκδώσει το πρώτο της

βιβλίο. Ουσιαστικά έψαξε την ζωή, που τότε έχανε και βρήκε το νόημα. Συνέχισε την ζωή της και απλά ζούσε την κάθε στιγμή σαν να ήταν η τελευταία ακολουθώντας πάντα τα όνειρά της και βάζοντας στόχους. Έτσι κατάφερε να νιώσει την ψυχική πληρότητα που την γέμιζε ολοκληρωτικά και επιτέλους είχε ό,τι ήθελε πάντα, τους φίλους της, τη δουλειά της, την οικογένειά της και έναν άνθρωπο που να την αγαπάει και να είναι πάντα δίπλα της....

ΕΛΕΝΗ